

Arrest

nr. 133 633 van 21 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Tanger en een Arabische moslim te zijn.

Uw ouders, uw broer en twee van uw zussen wonen al sedert lang in België. Twee andere zussen wonen in Frankrijk en u hebt nog twee zussen woonachtig in Marokko.

In februari 1998 zag u, tijdens een avondje stappen, hoe twee agenten in burger een meisje in een camionette geboeid hadden en haar verkrachtten. Toen ze uw aanwezigheid opmerkten werd u door hen in elkaar geslagen en in een andere camionette meegenomen naar het politiebureau waar u andermaal in elkaar werd geslagen en u onder dwang een document moest tekenen waarin u toegaf dat u diegene was die het meisje verkracht had. Hierna zeiden ze dat u kon beschikken zodat u zich kon gaan laten verzorgen, daarna zouden ze voor de verdere opvolging van deze zaak naar uw huis komen. Wat er verder met het meisje gebeurde weet u niet.

U contacteerde uw broer M., woonachtig in België, en hij hielp u met het regelen van uw documenten zodat u naar België kon komen. U verliet daarop in 1998 of 1999 legaal het land en kwam naar België.

U probeerde in de loop der jaren via verschillende procedures uw verblijf hier te legaliseren.

In augustus 2012 werd uw vader, toen hij in Marokko op vakantie was, door uw beide belagers over u ondervraagd. Vervolgens werd hij door hen geduwd waardoor hij ten val kwam en op weg naar het ziekenhuis overleed.

U vernam dit nog dezelfde dag in België, samen met het gegeven dat uw dossier nog steeds hangende was.

Zo'n jaar geleden contacteerde u dan een advocaat in Marokko om na te gaan of er wat nieuws was in uw zaak, dit bleek niet het geval.

Op 9 juni 2013 werd u de beslissing betekend dat uw regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis onontvankelijk was. U kreeg ook een inreisverbod van vijf jaar.

Op 29 juli 2014 werd u door de Belgische autoriteiten aangetroffen in onwettig verblijf en overgebracht naar het gesloten centrum.

Op 13 augustus 2014 werd er een poging gedaan u naar Marokko te repatriëren, doch u verzette zich hiertegen.

Op 15 augustus 2014 diende u hier een asielaanvraag in.

Op 4 september 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging in beroep tegen de beslissing maar op 30 september 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal (Arrest nr. 130 493 van 30 september 2014).

Er werd een tweede poging tot repatriëring gepland op 3 oktober 2014.

Die werd echter geannuleerde omdat u op 2 oktober 2014 een nieuwe asielaanvraag indiende.

U beroept zich in deze op identiek dezelfde asielmotieven als tijdens uw eerste asielaanvraag.

U voegt er aan toe dat uw hele familie in België woont en er de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Met uw asielaanvraag wil u verhinderen dat de familie uiteen valt. Bovendien staat u in voor de zorg van uw bejaarde moeder.

U legt geen nieuwe documenten voor ter staving van uw asielmotieven.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek.

U beperkt zich integendeel louter tot een zeer bondige verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw problemen met de Marokkaanse politie en uw vrees voor represailles of een gevangenisstraf (zie Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vertaling, vraag 1.1, 5.1, 5.2, 6).

De door u ingeroepen asielmotieven werden reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig bestempeld.

Ook in beroep achtte de RvV uw asielmotieven ongeloofwaardig.

Ze wezen met name op het feit dat u niet het minste begin van bewijs (bv. processtukken) voorlegt, u het preciese probleem niet kon toelichten, en u niet kon aantonen dat u in Marokko valselijk werd beschuldigd van verkrachting.

De RvV concludeerde daarom dat uw eerste asielaanvraag louter op vage beweringen berustte. U ging niet in hoger beroep waardoor het arrest van de RvV gezag van gewijsde heeft.

Verder verwijst u naar het feit dat uw 'volledige naaste familie' in België woont en dat u instaat voor de zorg van uw moeder. U vreest dan ook dat uw familie uit elkaar zou vallen (zie Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1, 1.2, 6).

U refereerde reeds ten tijde van uw eerste asielaanvraag naar deze elementen, maar ook toen leidden ze niet tot een toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Dergelijke asielmotieven hebben bovendien geen uitstaans met de bepalingen van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land van herkomst een gegronde vrees koesteren omwille van nationaliteit, ras, religieuze of politieke overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Evenmin kan worden geconcludeerd dat een scheiding van uw familieleden in België gepaard gaat met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U haalt namelijk geen concrete elementen aan die dit ondersteunen.

Verder blijkt uit de verklaringen uit het gehoor dat u ongeveer dertig jaar zonder problemen in Marokko heeft gewoond (zie CGVS, p. 1) en dat u nog steeds twee zussen in Marokko heeft (zie CGVS, p. 2). Dat alles wijst er op dat de door u ingeroepen elementen onvoldoende ernstig zijn.

Het is met andere woorden niet geloofwaardig dat een terugkeer naar Marokko een reëel risico op het lijden van ernstige schade met zich meebrengt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u naast uw asielaanvragen andere verblijfsprocedures heeft opgestart waarvoor zij verantwoordelijk is, met name diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9.3 en 9 bis.

Elk van die verzoeken werd geweigerd, respectievelijk op 05/12/2002, 10/11/2006 en 21/01/2013.

Er werd volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond (zie Bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, dd. 31/10/2014).

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 november 2014 een schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker gaat in op de bewijslast en citeert dienaangaande het UNHCR; hij gaat in op de richtlijnen bij de afwegingen bij de beoordeling van de geloofwaardigheden in geval van vaststelling van tegenstrijdigheden en haalt aan uit een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie.

Hij stelt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot het besluit komt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond is.

Hij duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij lastens hem een correcte invulling van de bewijslast had moeten toepassen en hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten geven.

Hij laat gelden dat niet gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

Verzoeker stelt (zie het verzoekschrift, rubriek 2.2, p. 5) *“dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die hem voor zover mogelijk bezorgd zullen worden”, dat hij aldus “ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken (heeft) aangebracht om zijn verklaringen in het kader van zijn asielrelaas te ondersteunen”* en dat hij de bewijslast die op hem rust heeft vervuld.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep van 10 november 2014 werd ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 5 november 2014 houdende weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn asielaanvraag van 2 oktober 2014 verwijst naar zijn problemen met de Marokkaanse politie en zijn vrees voor represailles of een gevangenisstraf, wat hij reeds bij zijn vorige asielaanvraag van 15 augustus 2014 had aangebracht.

Op 4 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad bevestigde deze beslissing op 30 september 2014.

Verzoeker diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat desbetreffend arrest van 30 september 2014 niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, moet dit als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift richt op de overwegingen ten gronde van de commissaris-generaal inzake diens beslissing van 4 september 2014 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kunnen zijn argumenten aldus niet in overweging worden genomen.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en legt hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken neer.

De verklaringen van verzoeker dat zijn *“volledige naaste familie”* in België woont, dat hij instaat voor de zorg van zijn moeder en dat hij vreest dat zijn familie uit elkaar zou vallen indien hij zou moeten terugkeren (zie verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1, 1.2, 6) hebben enerzijds geen uitstaans met de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag, die voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land van herkomst een gegronde vrees koesteren omwille van nationaliteit, ras, religieuze of politieke overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep, en wijzen anderzijds evenmin op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, temeer gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij ongeveer dertig jaar zonder problemen in Marokko heeft gewoond (zie het verhoorverslag van 1 september 2014, p. 1) en dat hij nog steeds twee zussen in Marokko heeft (zie het verhoorverslag, p. 2).

Waar verzoeker in het verzoekschrift van 10 november 2014 stelde *“dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die hem voor zover mogelijk bezorgd zullen worden”*, bleef hij in gebreke deze voor te leggen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad stelt derhalve vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet in aanmerking komt.

2.2.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u naast uw asielaanvragen andere verblijfsprocedures heeft opgestart waarvoor zij verantwoordelijk is, met name diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9.3 en 9 bis. Elk van die verzoeken werd geweigerd, respectievelijk op 05/12/2002, 10/11/2006 en 21/01/2013. Er werd volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond (zie Bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, dd. 31/10/2014).

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.2.4. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE